

FURNICA SI MELCUL

Mihai Manolescu

Într-o bună zi cu soare
Se-ntâlniră pe cărare,
O furnică mai roșcată
Și un melc de ciocolată.

Cum furnica-i amatoare
De dulceturi, din născare,
Vru să-l pupe pofcioasă.
Însă melcul nu se lasă,
Căci de gustul i l-ar prinde,
La pupici mi s-ar întinde
Furnicuța cea gurmandă,
Până l-ar lăsa-n verandă,
Fără restul casei, care,
Ar fi devenit mâncare.

Însă un motiv și scuze
Îi trebuiau, căci cu acuze
L-ar fi dojenit furnica
Cât de lungă-i ziulica,
Cum că e ursuz din fire.
Și-ar fi dat lumii de știre.

Hotărî atunci să-i spună
Că-i mai bine de o lună
De când cornul i se zbate
Și că nici măcar pe spate
Nu mai poate să se culce,
Ca să-i fie somnul dulce.
Sigur este vreo problemă,
Fiindcă lumea-i pare ternă,
Clar lipsită de culoare
Și de razele de soare.

Temătoare de vreo boală,
Chiar de-o simplă amețeață,
Ce-ar putea s-o ia gustîndu-l,
Furnicuța își luă gândul
De la pofta ce-o cuprinse,
Și pe botu-i mic se linse
De minunea de dulceață
Tocmai ce-i stătea în față.

POEZII ONLINE

Și plecînd, își spuse-n sine
Că oricît de tare-ți vine
Să mănânci din ochi, se pare,
Că mai bine-ți vezi de cale
Decît să-ți crezi necazuri
Pentru pofte, pentru nazuri...